

In verwachting

Wij hebben dagen in spanning gezeten. Mijn echtgenoot, de cactusliefhebber, riep me iedere ochtend naar zijn kas. "Kom nou kijken, hij is alweer groter geworden."

Op de laatste dag van onze Surinamereis gingen we op advies van vrienden naar een grote plantenmarkt even buiten Paramaribo. Tijdens een ander ritje met deze taxichauffeur hadden we een aardig inkijkje gekregen in de economische situatie van gepensioneerde Surinamers. Hij bijvoorbeeld werkte op de beademingsafdeling van het ziekenhuis. Vooral tijdens de coronacrisis was het voor deze oudere man zwaar geweest. Dag

en nacht zorgde hij mee voor het intact en gevuld blijven en houden van zuurstofapparaten.

Tijdens de crisis kreeg het ziekenhuis van verschillende instanties veel geld. Zij, de zwaar belaste slecht betaalde medewerkers kregen geen cent extra. Hij vult zijn pensioen nu aan met taxiriten.

Op de markt zien we interessante planten. Deze plantenmarkt blijkt vooral bezocht te worden door bezoekers met een Javaanse achtergrond. Samen met de Chinezen en Creolen vormen zij de bevolkingssamenstelling van Suriname. Men lijkt onderling vreedzaam samen te leven en dit wordt vaak als voorbeeld genomen van 'zie je wel, het kan wel: samenleven ondanks verschillen'. Bij doorvragen voel je toch een andere laag die niet bespreekbaar lijkt.

We kopen een vetplant die we mee willen nemen naar Nederland. Is dit smokkelen? We stoppen hem in ieder geval diep weg in de koffer. Gelukkig geen gedoe en nu staat de plant, *Stapelia gigantea* genaamd, al maanden veilig in de kas.

Ondertussen wordt de plant, onze nieuwkomer, streng in de gaten gehouden. Want hij heeft een knop. Een knop die iedere dag groter wordt en die dagelijks gefotografeerd wordt. We voelen een bepaalde spanning. Gaat de dikke knop open of zakt hij in elkaar. Hoe ziet de eventuele bloem eruit.

Plotseling is het zo ver. Met verbazing kijken we ernaar. Wat een bloem, zo mooi, zo gaaf. En die kleuren...we zien een insect dat direct gebruik maakt van de mogelijkheid om op deze bloem te zorgen voor zijn nageslacht. Hij legt zijn eitjes erop, aangetrokken door de geur. Voor ons is het een vieze doordringende geur. De plant hoort dan ook tot de aarsbloemen.

We zijn plaatsvervangend trots en sturen familie, vrienden, kennissen bijgaande foto. De geboorte van een prachtige bloem die direct dienstbaar is aan de natuur. We genoten ervan. Helaas maar **twee** dagen, toen was het voorbij....

Ik werd er een beetje weemoedig van. Deze levensloop...

Loes Jap-Tjong, Appeltern
Oktober 2026